

μα ἀγαπητότερον εἰς ἑαυτὸν παρά τὰ τέκνα του, διὰ τῶν ὁποίων ζῆ πάλιν καὶ μετὰ θάνατον· καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ φροντίζη παρά πολὺ νὰ τὰ προφυλάττη ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς δυστυχίας. "Ὅθεν ἐσύναξα πολλὰ πλοῦτη διὰ τὸν υἱόν μου· διατί δὲν ἀκολουθεῖς τὸ παράδειγμά μου, καὶ δὲν βάλλεις εἰς τὸν νοῦν σου εἰς ποίαν ὑψηλὴν περιωπὴν θέλει τεθῆ ὁ υἱός σου μετὰ τὸν θάνατόν σου ; »

Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ἀπήντησεν ὡς ἔζης· « Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ θέσῃ τὴν εὐτυχίαν του εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου· ἡ ἀσωτεία δύναται νὰ τὰ διασκορπίσῃ, καὶ ἡ δυστυχία δύναται νὰ τ' ἀφαιρέσῃ· ὁ υἱός μου θέλει εὔρει μετὰ τὸν θάνατόν μου κτήματα μᾶλλον διερκῆ καὶ σταθερά. Διότι ἐπλούτισα τὸ πνεῦμά του μετὰ τὰ ἀνεκτίμητα ἐκεῖνα δῶρα, τὰ ὅποια κανεὶς δὲν δύναται νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ, καὶ μὲ προτερήματα, τὰ ὅποια μορφώουσι τὴν καρδίαν καὶ στολιζουσι τὴν ψυχὴν. » Ὁ σουλτάνος τῆς Αἰγύπτου πεισθεὶς εἰς ταῦτα, ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἡ καλὴ ἀνατροφή εἶναι μᾶλλον ἀξία λόγου εἰς ἓνα πᾶν διὰ τὰ τέκνα του, πρὸ τὰ φθαρτὰ πλοῦτη.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκίρφαρον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Καθήκοντα πρὸς τὸν Θεὸν (συνέχεια). — 2. (Μυθολογία), αἱ μεταμορφώσεις τοῦ Βισχνου.—3. Ἡ τιμὴ ὡς ἐνέχυρον —4. Περὶ λέοντος μετὰ εἰκονογραφίας.—5. Τὰ τρία δακτυλίδια.—6. Οἱ Κιρκάσιοι.—7. Ὁ ἀληθὴς πλοῦτος.

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱέ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός σου» στέφανον γὰρ χαρίτων ἔζη σὴ κορυφή, καὶ κλοιδὸν χρύσειον περὶ σὴ τραχίλω.»
 Παροιμίαι Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Ε.) ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ. (Συνέχεια.)

Οὐχὶ μόνον χρεωσοῦμεν νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεόν, ὡς δημιουργὸν καὶ ν' ἀγαπῶμεν αὐτὸν ὡς εὐεργέτην ἡμῶν, ἀλλὰ πρέπει προσέτι, ἐπειδὴ μᾶς ἐπλασε κατ' εἰκόνα του, νὰ προσπαθῶμεν νὰ τὸν μιμώμεθα, ὅσον εἶναι δυνατόν εἰς ἀνθρώπους, ὡς ἡμᾶς θνητούς. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός· ἄς προσπαθῶμεν λοιπὸν νὰ εἴμεθα ἀγαθοὶ ὡς αὐτός, ἀγαπῶντες τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, οἵτινες εἶναι ἀδελφοὶ ἡμῶν, καὶ κάμνοντες εἰς αὐτοὺς πᾶσαν χάριν, ἢ ὅποια κρέματα ἀπὸ ἡμᾶς.

Ὅφειλομεν νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεὸν καθ' ἑκάστην, ἀλλ' ἐξαιρέτως τὴν Κυριακὴν, ἢ ὅποια εἶναι κυρίως ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν του.

Ἄς ἀγιάζωμεν τὴν ἡμέραν ταύτην, παρευρισκόμενοι εἰς τὴν θεῖαν ἱερουργίαν, καὶ ἄς πράττωμεν ἔργα θεοσεβῆ, καὶ οὐχὶ τοιαῦτα, τὰ ὅποια δὲν ἀνήκουσιν εἰς λογικούς ἀνθρώπους, παραδιδόμενοι εἰς ἀτόπους διασκεδάσεις καὶ εἰς παραλυσίας καὶ ἀσωτείας.

Ἐν καιρῷ δὲ τῆς θείας λειτουργίας, πρέπει νὰ σεκώμεθα μὲ μεγίστην κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἄς μελετῶμεν συχνάκις, ὦ παῖδες, εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τὰς παρηγορητικὰς ἀληθείας τῆς πίστεως, καὶ ἄς ἔχωμεν εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν ἀκαταπαύστως, ὅτι ἡ ζωὴ ἡμῶν εἶναι πρόσκαιρος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πρέπει νὰ προετοιμαζώμεθα δι' ἄλλην ζωὴν μέλλουσαν καὶ αἰώνιον, κάμνοντες τὸ καλὸν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν.

Ἡ δ' εὐσέβεια θέλει ἐνισχύσει ἡμᾶς εἰς τὰς θλίψεις τῆς παρουσίας ζωῆς, καὶ θέλει καταστήσει ἡμᾶς ἀξίους τῶν ἀμοιβῶν τῆς μελλούσης.

ΑΓΑΡ ΚΑΙ ΙΣΜΑΗΛ.

Τώρα πρέπει νὰ σᾶς εἶπω, παιδία μου, ὅτι κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτο συγχωρημένον εἰς καθένα νὰ λαμβάνη πολλὰς γυναῖκας διὰ μᾶς, ἢ δὲ Σάρρα δὲν ἦτο ἢ μόνη σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ· διότι ἐκτὸς αὐτῆς εἶχε λάβει γυναῖκα καὶ μίαν Αἰγυπτίαν ὀνομαζομένην ΑΓΑΡ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη υἱὸς ὀνόματι Ἰσμαήλ. Ἡ δὲ Σάρρα ἐπειδὴ ἦτο στεῖρα δὲν ἐγέννα τέκνα, καὶ διὰ τοῦτο ἐλυπεῖτο πολὺ βλέπουσα, ὅτι δὲν ἐξεπληροῦτο ἢ ὑπόσχεσις, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἔδωκε πρὸς τὸν Ἀβραάμ περὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἀπογόνων του, διότι ἤξευρεν, ὅτι μόνον ἀπὸ τὰ τέκνα αὐτῆς ἔπρεπε νὰ γίνῃ τοῦτο.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ ὁ ἐνάρετος γέρων (διότι ἦτο τότε περίπου ἑκατοντούτης), ἐκάθητο ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς σκηνῆς του, εἶδεν ἐρχομένους τρεῖς ὁδοιπόρους, οἱ ὅποιοι ἦσαν κατασκοπισμένοι καὶ ἐφαίνοντο πολὺ κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν.

Δὲν ὑπῆρχε τότε εἰς τὴν Χαναάν, ὡς ὑπάρχουσι τὴν σήμερον εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς κατοικημένους τόπους, ξενοδοχεῖα, ὅπου οἱ ὁδοιπόροι δύνανται ν' ἀναπαύωνται καὶ νὰ προμηθεύωνται τὴν ἀναγκαίαν τῶν τροφῶν· ἀλλ' ἦτο συνήθεια, ὥστε ἕκαστος νὰ ὑποδέχεται εἰς τὴν σκηνὴν, ἢ εἰς τὴν οἰκίαν του, τοὺς ἐρχομένους ξένους καὶ νὰ χορηγῇ εἰς αὐτοὺς πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο διὰ νὰ ἀναλάβωσι τὰς δυνάμεις των. Τοῦτο ὀνομάζεται φιλοξενία, καὶ κανεὶς δὲν ἦτο τόσο κακός, ὥστε ν' ἀρνηθῇ εἰς τὸν ὁδοιπόρον τοιαύτην βοήθειαν.

Ὁ Ἀβραάμ, ὅστις δὲν ἀφινέ ποτε τοιαύτην περίστασιν διὰ νὰ ὑποδεχθῇ ξένους εἰς τὴν σκηνὴν του, ἐπροχώρησε μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς τρεῖς ὁδοιπόρους, καὶ τοὺς

παρεκάλεσε νὰ καταδεχθῶσι νὰ μείνωσιν εἰς τὴν κατοικίαν του, καὶ νὰ φάγωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν τράπεζάν του, τὸ ὅποιον ἐκεῖνοι παρεδέχθησαν μετ' εὐγνωμοσύνης. Ὁ πατριάρχης εἶπε τότε εἰς τὴν Σάρραν νὰ ψῆσῃ ἄρτους ὑπὸ πῆν ζεστὴν στάκτην, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουσιν ἐ γ κ ρ υ φ ί α ς, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ὑπῆγεν εἰς τὴν ἀγέλην νὰ ἐκλέξῃ τὸ καλλίτερον μωσχάριον, τὸ ὅποιον ἐψῆσε παρευθὺς διὰ τὸ δεῖπνον, ἐνῶ οἱ ὑπῆρέται ἐσηνον τράπεζαν καθαρὰν μετὰ σπουδῆς ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν πλησίον δένδρων διὰ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου.

Μάθετε δέ, ὦ φίλοι παῖδες, ὅτι αὐτοὶ οἱ νομιζόμενοι ὁδοιπόροι, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο, ὅτι ἤλθον ἀπὸ μακρυνόν μέρος, δὲν ἦσαν τοιοῦτοι, ἀλλ' ἄγγελοι ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσωσι καὶ νὰ τὸν βεβαιώσωσι περὶ τῆς ὑποσχέσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε δώσει εἰς μίαν ὀπτασίαν, ὅτι θέλει ἀποκτήσει υἱὸν ἐκ τῆς Σάρρας τῆς συζύγου του. Ἡ Σάρρα, ἥτις ἦτο ὀπισθεν τῆς θύρας τῆς σκηνῆς, παραξενευθεῖσα διὰ τὴν εἶδῃσιν ταύτην, καὶ μὴ γνωρίζουσα ὅτι ἦσαν ἄγγελοι, ἤρχισε νὰ γελά, διότι ἦτο ὀγδοηκοντούτης, καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην αἱ γυναῖκες δὲν γεννῶσι τέκνα· ἀλλ' οἱ ἄγγελοι τῆς εἶπον μὲ ἀυστηρότητα· «Σάρρα, διατί ἐγέλασας δι' ὅσα εἶπομεν; Δὲν ἠξεύρεις, ὅτι ὁ Θεὸς δύναται νὰ κάμνῃ ὅ,τι θέλει; Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸς κύριος νὰ σοῦ δώσῃ υἱὸν ὅταν θέλῃ;»

Ἡ Σάρρα ἐτρόμαξεν ἀκούουσα τὴν ἐπίπληξιν ταύτην, καὶ ἐκατάλαβεν, ὅτι ἔκαμε λάθος δυσπιστοῦσα εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ· τότε δὲ διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ὑπέπεσεν εἰς ἄλλο μεγαλεῖτερον σφάλμα· διότι ἀντὶ νὰ δεῖξῃ ὅτι μετανοεῖ, κατέφυγεν εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ ἐπέμεινε λέ-

γουσα, ὅτι δὲν ἐγέλασεν· ἀλλ' οἱ ἄγγελοι τὴν ἐπέπληξαν διὰ τὴν δυσπιστίαν τῆς, καὶ παρευθὺς ἐγένοντο ἄφαντοι.

Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ξένων ἐκείνων, ἡ ὑπόσχεσις τῶν ἐπραγματοποιήθη, καὶ ὁ Ἀβραάμ ἀπέκτησεν υἱὸν ὀνομάσας αὐτὸν **ΙΣΑΑΚ**, τὸ ὅποιον σημαίνει «παιδίον γέλωτος καὶ χαρᾶς.»

Σὰς ἀφίνω νὰ στοχασθῆτε τὴν χαρὰν τῆς Σάρρας, ὅτε εἶδεν, ὅτι ἐγέννησεν υἱόν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ γίνῃ ἠπιωτέρα διὰ τοῦτο, ἐζηλοτύπησεν ἐναντίον τοῦ Ἰσμαήλ, τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀγαρ, (διότι οὗτος ἦτο μεγαλείτερος τοῦ Ἰσαάκ) καὶ ἐρύλαττεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς μερικὰ παράπονα κατὰ τῆς μητρὸς τοῦ Ἀγαρ. Τέλος πάντων κατέπεισε τὸν Ἀβραάμ, διὰ τῶν συχνῶν παρακλήσεών τῆς, νὰ διώξῃ, μὲ λύπην του, τὴν Αἰγυπτίαν Ἀγαρ μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ Ἀβραάμ ἦτο τόσοσιν σκληρὸς, ὥστε ν' ἀποπέμψῃ τὴν δυστυχεῖ ἐκείνην γυναῖκα, ἐάν ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἐπρόσταζε, λέγων εἰς αὐτὸν νὰ μὴ λυπηταί, ἀλλὰ ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους τῆς Σάρρας, διότι ἀπὸ τὸν Ἰσαάκ ἐμελλε νὰ γεννηθῇ ἡ πολυάριθμος γενεὰ του καθὼς καὶ ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου· ὑπεσχέθη δὲ εἰς αὐτὸν νὰ προστατεύσῃ καὶ τὸν Ἰσμαήλ.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωί, περὶ τὰ ἐξημερώματα, ὁ πατριάρχης σηκωθείς, καὶ ἐξυπνίσας τὴν Ἀγαρ καὶ τὸν υἱὸν τῆς, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ἄρτον καὶ ἀσκίον γεμάτον ὕδωρ, καλὸν πρὸς πόσιν, καὶ τὴν παρήγγειλε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν σκηνὴν του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς τῆς. Ἡ Ἀγαρ ἐμείνεν ἐμβρόντητος ἐκ τῆς λύπης ἀκούουσα λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν ἤλπικε νὰ ἀκούσῃ· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ παρακούσῃ εἰς τὸν Ἀβραάμ, καὶ παρευθὺς ἤρχισε νὰ ὀδοιπορῇ χύνουσα δάκρυα, καὶ κρατοῦσα ἀπὸ

πὰς χεῖρας τὸν μικρὸν Ἰσμαήλ, ὁ ὁποῖος ἐκλαίεν ὡσαύτως, βλέπων τὴν λύπην τῆς μητρός του.

Διὰ τὴν ἐπιστρέψην δὲ ἡ Ἄγαρ εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς της, ἔπρεπε νὰ διαβῆ ἐκτεταμένης πεδιάδας ἀμώδεις, ὅπου οὔτε δένδρον εὐρίσκεται διὰ τὴν ἀναπαυθῆναι οὔτε βρύσις διὰ τὴν καταπαύσῃ τὴν δίψαν του. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐπικρατεῖ πάντοτε πνιγηρὰ ζέστη, καὶ ὀνομάζεται **ΕΡΗΜΟΣ**, δηλαδή τόπος ἀκατοίκητος ἀπὸ ἀνθρώπων.

Λοιπὸν ἡ Ἄγαρ καὶ τὸ τέκνον της περιεπάτου διὰ μέσου τῆς ἀγόνου ἐρήμου, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς θερμῆς ἄμμου, ἐνόσω εἶχον ἄρτον καὶ ὕδωρ ὅσον ὁμῶς ὀλίγον καὶ ἂν ἔτρωγεν ἡ Ἄγαρ ἕνεκα τῆς λύπης της, τάχιστα ἐξέλιπεν ὁ ἄρτος ἐκεῖνος, καὶ ὁ μικρὸς Ἰσμαήλ ἀφοῦ παρηκολούθησε κάμποσον διάστημα τὴν μητέρα του κρατούμενος ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἔπεσε πλησίον δένδρου τινός, κατάκοπος ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ τὴν δίψαν ἢ δὲ μήτηρ του, τῆς ὁποίας τὰ γόνατα ἔτρεμον ἐπίσης ἀπὸ τὸν κόπον, δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ βοήθειαν εἰς τὸ τέκνον της, καὶ βλέπουσα αὐτὸ εἰς τοιαύτην κατάστασιν δὲν εἶχεν ἀμφιβολίαν, ὅτι ἤθελεν ἐκπνεύσει· εἰς τοιαύτην ἀπελπισίαν εὐρισκομένη ἀπεμακρύνθη ἐκεῖθεν κλαίουσα, καὶ καθήσασα κατὰ γῆς, ἀνέκραζε σενάζουσα· «Ὁχι, δὲν θὰ ἴδω τὸ τέκνον μου ἀποθνήσκον!»

Ὁ δὲ Θεὸς ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους τῆς τεθλιμμένης μητρός, ἐπρόσταξεν ἄγγελον, ὅστις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τῆς εἶπεν· «Ἄγαρ τί κάμνεις αὐτοῦ; Μὴ φοβῆσαι πλέον τίποτε· ὁ Κύριος ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ἰσμαήλ, καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ ν' ἀποθάνῃ· μάλιστα μίαν ἡμέραν θὰ κατασταθῇ ἀρχηγὸς μεγάλου λαοῦ.

Ἐν τούτοις οἱ λόγοι οὗτοι ἐνεψύχωσαν τὴν Ἄγαρ, ἢ ὁποία σηκωθείσα διὰ τὴν πλησιάσῃ εἰς τὸν υἱὸν της ἀνεκάλυψεν ἑξαφνα ἔμπροσθέν της πηγὴν γλυκέως ὕδατος, τὴν ὁποίαν ἕνεκα τῆς λύπης της δὲν παρετήρησε πρότερον· ἐγέμισε λοιπὸν τὸ ἀσκίον της, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της εἶχε ρίψει κατὰ γῆς, καὶ ἐπότισε τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀναλαβὸν τῆς δυνάμεις του, ἀφοῦ ἔπιε τὸ σωτήριον ἐκεῖνο ὕδωρ, ἐσηκώθη εἰς τοὺς πόδας του.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ὀλίγαι σταγόνες ὕδατος ἐζωογόνησαν τὸν ἀποθνήσκοντα Ἰσμαήλ· ἀλλ' ὁ Θεὸς δίδων εἰς αὐτὸν τὴν ἀνέλπιστον ἐκείνην βοήθειαν, τοῦ ἀπέδωκε καὶ τὰς ἐξαντληθείσας δυνάμεις του, διὰ τὴν δυνηθῆναι νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοιπορίαν του.

Ὁ Ἰσμαήλ διασωθεὶς ἐκ τοῦ κινδύνου διὰ τῆς θείας προνοίας, ἐμεγάλωσε καὶ ἔρριπτε πολλὰ ἐπιτηδείως τὸ τόξον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο παρὰ πολὺ οἱ ἀρχαῖοι εἰς τὸ κυνήγιον καὶ εἰς τοὺς πολέμους. Ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν ἡλικίαν διὰ τὴν νυμφευθῆναι, ἔλαβε γυναῖκα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον δηλ. ἀπὸ τὸν τόπον τῆς μητρός του, καὶ κατόκησεν εἰς τὴν ἔρημον Φαράν, τὴν ὁποίαν κατόπιν ὠνόμασαν **ΠΕΤΡΑΙΑΝ ΑΡΑΒΙΑΝ**, καὶ ὅπου, κατὰ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ἀγγέλου, ἔγεινεν ἀρχηγὸς καὶ πατὴρ λαοῦ μεγάλου καὶ πολεμιστοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σᾶς εἶπω πολλὰς ἱστορίας, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν **ΙΣΜΑΗΛΙΤΑΙ**, δηλαδή τέκνα τοῦ Ἰσμαήλ.

ΛΙΤΟΤΗΣ ΔΕΙΠΝΟΥ.

Ἄθηναῖός τις συνωμίλει ποτὲ μετὰ τοῦ σοφοῦ Σωκράτους, παραπονούμενος, ὅτι δὲν εἶχεν ὄρεξιν, καὶ ὅτι δὲν εὐχαριστεῖτο εἰς κανὲν ἐκ τῶν φαγητῶν, τὰ ὁποῖα ἔτρωγεν.

« Ἡξέυρω, τοῦ εἶπεν ὁ φιλόσοφος, ἐν ἱατρικὸν ἀσφαλέςτατον διὰ τὴν ἀσθενείαν σου· τρώγε ὀλιγώτερον. Τὰ φαγητὰ θὰ σοῦ φηνῶσι νοστιμώτερα, τὰ ἐξοδα θὰ ὀλιγοστεύσωσι, καὶ θὰ ᾗται καλλίτερα »

Ἄλλοτε ὅτε ὁ σοφὸς οὗτος ἐμελλε νὰ προσκαλέσῃ εἰς γεῦμα φίλους τοῦ τινάς, εἰς ἓνα τούτων, ὅστις ἐξεπλάγη, διότι δὲν ἐβλεπε μεγάλας προπαρασκευάς, εἶπεν·

« Ἐὰν οἱ προσκεκλημένοι ᾗναι διακριτικοί, ἔχω ἀρκετὴν ἐτοιμασίαν δι' αὐτούς, ἐὰν ὄχι, ἔχω παρὰ πολλήν.

Ο ΨΙΤΤΑΚΟΣ.

Ἐὰν κανεὶς ἀπὸ σᾶς, ὃ φίλτατοι παῖδες, ἔχη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἢ εἶδεν εἰς ἄλλην τὸν ψιττακόν, γνωρίζει τὸ πτηνὸν τοῦτο. Πολλοὶ ὅμως δὲν εἶδον τὸν ψιττακόν, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἀκοῆς τὸν γνωρίζουσι καὶ διὰ τοῦτο θὰ προσπαθῆσω νὰ σᾶς τὸν περιγράψω.

Ὁ ψιττακὸς εἶναι πτηνὸν ἀξιοπεριέργον διὰ τὸ ὠραῖον πτέρωμα του, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄλλοτε μὲν ποικιλόχροον καὶ συνίσταται ἀπὸ κόκκινον, πράσινον, κυανθῶν, κίτρινον, λευκόφαιον, καὶ λευκόν, καὶ ἄλλοτε ἔχει ἓν μόνον χρῶμα. Εἶναι δὲ ἀξιθαύμαστον ἐπίσης διὰ τὴν εὐκολίαν, μὲ τὴν ὁποίαν μιμεῖται τὴν ἀνθρώπινον φωνὴν καὶ τὰς κραυγὰς ἄλλων τινῶν ζώων· ἡ φωνὴ του ἐκ φύσεως εἶναι τραχεῖα καὶ κακὸήχος, ἀλλὰ διὰ τῆς γυμνάσεως κατορθώνει νὰ προφέρῃ, ὡς εἶπομεν, παντὸς εἶδους φωνάς, καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἐκτελεῖ καὶ διάφορα γυμνάσματα καὶ προστάγματα· χαρακτηρίζεται πρὸς τούτους ἀπὸ τὸ χονδρὸν καὶ κυρτὸν ῥάμφος του, ἀπὸ τοὺς κοντοὺς καὶ ἰσχυροὺς πόδας του, ὠπλισμένους μὲ ὄνυχας γαμψοὺς, καὶ ἀπὸ τὸ ἀδύνατον σῶμά του μὲ μικρὰς πτέρυγας, ἕνεκα τῶν ὁποίων οὔτε ὑψηλά, οὔτε πολλὴν ὄραν δύναται νὰ πετᾷ.

Οἱ ψιττακοὶ κατοικοῦσιν εἰς τὰ θερμὰ κλίματα· καὶ ὅταν ᾗναι εἰς ἀγρίαν κατάστασιν ζῶσι κατὰ κοπάδια εἰς τὰ δάση τρεφόμενοι πρὸ πάντων ἀπὸ καρπούς· ἐμφωλεύουσιν εἰς τὰς τρύπας τῶν δένδρων,

καὶ γεννῶσι τὰ θήλια τρία ἢ τέσσαρα αὐτὰ εἰς ἐκάστην ὄραν τοῦ ἔτους. Ὅταν δὲ κατοικῶσιν εἰς τὰς οἰκίας, τρώγουσιν ἀδιακρίτως ὅ,τι τῦχει· φυλαχθῆτε ὅμως, παῖδιά μου, ἀπὸ τοῦ νὰ δώτῃτε εἰς αὐτὸν νὰ φάγῃ μανδανὸν ἢ πικρά ἀμύγδαλα, διότι τὸν φαρμακεύετε. Ἀγαπᾷ τοὺς περιποιούντας αὐτόν, ἀλλ' εἶναι καὶ μνησικάκος, ἐὰν τὸν βλάψῃ τις ἢ τὸν κακομεταχειρισθῇ.

Ἡ ζωὴ του εἶναι μακροχρόνιος, ἀλλ' ἡ αἰχμαλωσία τὸν ἐκθέτει εἰς βαρείας ἀσθενείας· ἀποθνήσκει δὲ ἀπὸ τὸ μάδημα τῶν πτερῶν του.

Ὑπαγε νὰ ἐργασθῆς! Ὑπαγε νὰ ἐργασθῆς!

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τὸ πτηνὸν τοῦτο, μάλιστα τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ ἀρχαιότερος τῶν ποιητῶν μας Ὅμηρος εἰς ἓν ποίημά του ὀνομαζόμενον Ὀδύσειαν. Ὅτε δὲ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰς Ἰνδίας μὲ τοὺς Μακεδόνας, ἔφερον ἐκεῖθεν ψιττακοὺς κατὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν Εὐρώπην· ἰδίως δὲ ἔρχονται εἰς ἡμᾶς οἱ ψιττακοὶ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν.

Ἀκούσατε δὲ καὶ μίαν συμβουλήν ἐνὸς ψιττακοῦ, τὴν ὁποίαν ἔδω-

κην εἰς τινα ἄνθρωπον. Ἴδου πῶς διηγείται ὁ ἴδιος οὗτος ἄνθρωπος τὸ πρᾶγμα.

Συμβουλή ψιττακοῦ

«Εἷς ἐκ τῶν φίλων μου, λέγει, εἶχεν ἀγορασμένον ψιττακὸν ἀπὸ ἓνα ἐργοστασιάρχην, ὁ ὁποῖος, ἕνεκα τοῦ πτηνοῦ τούτου, ἠνωχλείτο καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὰ συρρέοντα εἰς τὸ κατάστημά του παιδία καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ τὸν πωλήσῃ. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπισκεφθεὶς τὸν φίλον μου τοῦτον, ἐπλησίασα εἰς τὸ πτηνὸν καὶ τὸ ἠρώτησα, λέγων· ἔμαθα, Πόλλη (οὕτως ὠνομάζετο), ὅτι εἶσαι πεντήκοντα ἐτῶν δὲν μοῦ λέγεις τί ἐκέρδισας εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πεντηκονταετοῦς πείρας σου;

«Ὁ Πόλλης ἠκροάζετο προσεκτικῶς, ἔπειτα δὲ στραφεὶς καὶ ῥίψας ἐπάνω μου βλέμμα ὑπερήφανον, εἶπε· Ὑπαγε νὰ ἐργασθῆς! Ὑπαγε νὰ ἐργασθῆς!»

Ἀκολουθεῖτε λοιπόν, καὶ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, τὴν συμβουλήν τοῦ ψιττακοῦ καὶ καταγίνεσθε εἰς ὅποιονδήποτε ἔργον καὶ ἂν προσεκληθῆτε, οὐχὶ ἀσκόπως, ἀλλὰ μὲ ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν, διὰ νὰ δύνασθε νὰ ζῆτε διὰ τῶν κόπων σας ἐντίμως εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ οὐχὶ ὡς κηφήνες ἀπὸ τοὺς ἰδρώτας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καθὼς κάμνουσι πολλοί, οἱ ὁποῖοι νέοι ὄντες δὲν ἔμαθον κανὲν ἔργον, καὶ ἀφοῦ ἐμεγάλωσαν μὴ ἔχοντες πόρον ζωῆς προστρέχουσιν εἰς τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Πολλοὶ δὲ ἕνεκα τῆς ἀργίας κατήντησαν νὰ γίνωσι κλέπται καὶ ἄρπαγες, γυμνώνοντες τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰς οἰκίας καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς, ἕως οὗ συλληφθέντες ὡς κακούργοι ὑπὸ τῆς ἐξουσίας ἐρρίφθησαν εἰς τὰς φυλακάς καὶ ἀπέθανον ἐκεῖ ἐλεεινοὶ καὶ ἄθλιοι.

Γ. Δ. Σ.

ΤΟ ΜΑΝΤΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ.

Οἱ προπάτορες ἡμῶν Ἑλλήνες, ὧ φίλτατοι παῖδες, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ταξειδεύσωσιν εἰς μακρυνοὺς τόπους, ἢ νὰ κινήσωσι πόλεμον κατὰ τῶν ἐχθρῶν των, ἢ νὰ ἐπιχειρήσωσι καμμίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν, προσέτρεχον πάντοτε

εἰς τὰ μαντεῖα διὰ νὰ μάθωσι τὴν καλὴν ἢ τὴν κακὴν ἔκβασιν τοῦ μελετωμένου σχεδίου των.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων μαντείων τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρχεν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὸ περιφημότερον πάντων μαντεῖον, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐπίστευον οἱ Ἑλληνες, ὅτι οἱ ἱερεῖς ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπεκρίνοντο προφητικῶς εἰς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτούς. Ἴδου δὲ πῶς ἔλαβε τὴν ἀρχὴν του τὸ μαντεῖον ἐκεῖνο.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ποιμένες τινὲς ἔφερον τὰ ποιμνιά των εἰς τὸ πλησίον τῶν Δελφῶν ὄρος διὰ νὰ βοσκήσωσιν αἰφνης μερικαὶ αἶγες πλησιάσασαι εἰς μίαν τρύπαν, ἤρχισαν νὰ πηδῶσι καὶ νὰ τρέχωσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὡς ἐάν ἦσαν ἄρρώστοι ἢ μανιώδεις.

Τοῦτο παρατηρήσαντες οἱ ποιμένες, ἐπλησίασαν διὰ νὰ πληροφορηθῶσι τί συνέβαινε, καὶ εἶδον ὅτι ἐκ τῆς τρύπας ἐκείνης ἐξήρχετο εἶδος καπνοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ παραστρατῶσι καὶ αὐτοὶ ὡς μεθυσμένοι καὶ νὰ λέγωσι καὶ μὴ θέλοντες λόγους, τοὺς ὁποῖους ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶπον, καὶ μάλιστα τοιούτους λόγους, οἱ ὁποῖοι μετὰ ταῦτα ἠλήθευσαν κατὰ τύχην.

Τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐξέπληξε μεγάλως τοὺς ὅσοι ἐτυχον ἐκεῖ παρόντες, οἱ ὁποῖοι ἔτρεξαν καὶ ἐκήρυξαν παντοῦ τὸ θαῦμα τοῦτο· μετ' ὀλίγον δὲ συνέρρεεν ἐκεῖ τόσον πλῆθος ἀνθρώπων, ὥστε ἔκτισαν καὶ ναὸν ἀφιερωθέντα εἰς τὸν θεὸν Ἀπόλλωνα· εἰς δὲ τὴν τρύπαν ἐκείνην ἔστησαν τρίποδα (σιδεροστηνὰ) ὅμοιον μὲ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὸ μαγειρεῖόν σας, ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔθετον ὄλμον μέγαν, δηλ. κακάβιον, ὥστε νὰ δύναται νὰ κάθεται ἄνθρωπος ἐπάνω εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ τρίπους οὗτος ἦτο χρυσοῦς καὶ σκεπασμένος μὲ πολύτιμα ὑφάσματα.

Λοιπὸν ἐπ' αὐτοῦ ἀνέβαινε καλογραφαί τις, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Πυθία πρὸς μνήμην τῆς νίκης τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τοῦ δράκοντος Πύθωνος, καθὼς ἀνέγνωτε ἢ θ' ἀναγνώσθητε ἐν τῇ μυθολογίᾳ. Ἡ ἱερεία αὕτη ἦτο ἐστεφανωμένη με δάφνης κλάδους· διότι τὸ δένδρον τοῦτο ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν θεὸν Ἀπόλλωνα· μόλις δὲ ἐκάθητο ἐκεῖ καὶ ἠτθάνετο τόσον βιαίους κλονισμούς, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὴν κρατῶσι πολλοὶ ἄνθρωποι διὰ νὰ μὴ πέσῃ κατὰ γῆς· τότε αὕτη ἐξέφερεν ἐκ τοῦ στόματός της παντὸς εἶδους λόγους, τοὺς ὁποίους ἔγραφον ἀμέσως οἱ ἱερεῖς, διότι δὲν τοὺς ἐνθυμεῖτο μετὰ ταῦτα ἐκείνη, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐδίδον οἱ ἱερεῖς τὴν ἀπόκρισιν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐσυμβουλεύοντο τὸ μαντεῖον.

Λοιπὸν χρησμός ἦτο εἰς τοὺς Ἕλληνας οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἡ καλογραφα ἔλεγεν ἀπὸ τὸν τρίποδα· πλὴν διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ Πυθία ἐκείνη ἠδύνατο νὰ εἶπῃ τι πλέον ἀπὸ ὅσα λέγουσιν οἱ χειρομάντις· ἀλλὰ διὰ τοῦ μέσου τούτου προσειλκύνετο εἰς τὸν ναὸν πλῆθος ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν ἐξήρχοντο ἐκεῖθεν, ἐὰν δὲν ἐπρόσφερον μεγαλοπρεπῆ δῶρα· ὅθεν ἐντὸς ὀλίγου ὁ ναὸς οὗτος τῶν Δελφῶν κατεστάθη ὁ πλουσιώτατος ἀπὸ ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ πόλις τὴν ὁποίαν ἐκτίσαν μετὰ ταῦτα περίξ τοῦ ναοῦ ὠνομάσθη Δελφοί, ὁ δὲ θεὸς ὁ λατρευόμενος ἐκεῖ, ὠνομάζετο Ἀπόλλων· ὑπὸ τὸνομα δὲ τοῦτο ἐνόουν τὸν Ἥλιον.

 ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΑΜΙΩΤΟΣ.

Ἐχω σκοπὸν, φίλτατά μου παιδιά, νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ἐνὸς ἐνδόξου Γάλλου ὀνομαζομένου Ἰακώβου Ἀμυώτου, ὅστις γεννηθεὶς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 15. ἑκατονταετηρίδος εἰς Λόδουον,

μικρὸν χωρίον τῆς Γαλλίας, ἀπὸ γονεῖς πτωχοῦ, ἤξιώθη διὰ τῆς παιδείας ν' ἀναδειχθῆ ἄξιος τῆς προσασίας καὶ τῆς φιλίας τῶν τότε ἰσχυρῶν, γενόμενος ἔπειτα καὶ μέγας Ἀρχιμανδρίτης τοῦ βασιλικοῦ παλατίου, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπίσκοπος Ἀντισιοδώρου (Auxerre) ὅπου ἀπέβιασε περὶ τὸ 80 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἀφ' ὅλων τῶν ὄσων κατέλιπε συγγραμμάτων, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπηθανάτισε τὸνομα αὐτοῦ εἶναι ἡ μετάφρασις τῶν συγγραμμάτων τοῦ σοφοῦ Πλουτάρχου, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ σήμερον ἐτι φημίζεται ὡς εἰς τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλληνιστῶν. Θέλω σᾶς ἐκθέσει τὴν ἱστορίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὅπως εὔρηκα αὐτὴν ἀναφερομένην εἰς μίαν συλλογὴν διηγημάτων διὰ τοὺς νέους· ἀπ' αὐτὴν δὲ τὴν ἱστορίαν, θέλετε πεισθῆ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται διὰ τῆς ἐπιμονῆς, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐπιμελείας νὰ κατορθώσῃ καὶ αὐτὰ τὰ εἰς τὴν ἀρχὴν φαινόμενα δυσκατόρθωτα.

Ἴδου ἡ διήγησις αὕτη ἐπιγραφομένη,

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΑΝΗΣ.

Ἐκαμνε τρομερὸν ψυχρὸς ὅλη ἡ πεδιάς ἦτο λευκὴ ἐκ τοῦ πάγου· καὶ μακρόθεν ἐφαίνοντο αἱ στέγαι τῶν οἰκιῶν, καὶ τὰ κωδωνοστάσια τοῦ χωρίου κεκαλυμμένα ὑπὸ χιόνος. Τὰ δένδρα ὡς σκελετοὶ ἐξήπλωνον τοὺς ξηροὺς κλάδους των καὶ ἀντὶ φύλλων ἐπέμαντο κρύσταλλα. Ἐν παιδίον δεκατριῶν ἐτῶν κακοενδυμένον, ἄνευ καλῶν, καὶ φοροῦν χονδρά παλαιὰ σανδάλια, ἐβάδιζε τὴν μόλις διακρινομένην ὁδὸν τὴν ἀγροταν ἀπὸ τὸ Λόδουον (Μελούν) εἰς τὴν Αὐρηλίαν (Ὁρλεάνη) δὲν ἦτο τότε ὠραία λεωφόρος, καθὼς σήμερον καὶ πολὺ ὀλιγώτερον σιδηρόδρομος, φέρων δι' ὀλίγας ὥρας ἀπὸ τὸ Λόδουον εἰς τὰ Παρίσια· εἶναι ἐκτοτε τριακόσια ἔτη καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν αἱ δημόσιαι ὁδοί, αἵτινες ὑπῆρχον εἰς τὴν Γαλλίαν, ἦσαν ἀληθεῖς κρημνοὶ γεμάτοι ἀπὸ λάκκου βροβορωδεῖς, κατὰσκειποι ἀπὸ διεσπαρμένους λίθους καὶ κορμούς δένδρων.

Ἐχρειαζόντο τότε πολλαὶ ἡμέραι διὰ νὰ ὑπάγῃ τις ἀπὸ τὸ Λόδουον εἰς Παρίσιον, καὶ τὸ πτωχὸν παιδίον μὴ γνωρίζον τὴν ἀπόστασιν,

έφαντάσθη ὅτι ἠδύνατο νὰ φθάσῃ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν· τῷ εἶχον εἰπεῖ, ὅτι ὁ Σηκουάνας ἔρρεεν ἀπὸ τὸ χωρίον τοῦ πρὸς τὰ Παρίσια καὶ ἐσοχάσθη, ὅτι θὰ ἦναι πλησίον· θὰ ὑπάγω λοιπὸν καὶ ἐγώ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καθὼς φθάνει καὶ ὁ Σηκουάνας. Μολονότι ἀνεχώρησε περὶ τὰ ἐξημερώματα καὶ εἶχε περιπατήσῃ ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἐν ᾧ ἐνούκτωνε, ἀκόμη δὲν ἔβλεπε τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Αὐρηλιάς, ἐσοχάσθη ὅτι εἶχε χάσει τὸν δρόμον· ἀλλὰ ποῖον νὰ ἐρωτήσῃ; Ἐνῶ εἶχε περιπατήσῃ ἀπὸ τὴν πρωΐαν δὲν ἀπήντησεν ἄνθρωπον οὔτε πεζὸν οὔτε ἔφιππον, καὶ τοῦτο τῷ ἔφάνη δικαία τιμωρία τοῦ Θεοῦ. Πιστεῦον ὁμως, ὅτι ἄνθρωποι ἐλεήμονες θέλουσι τὸ βοηθήσει, ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ φάγῃ οὔτε ἐν κομμάτιον ἄρτου. Μὲ τὴν παιδικὴν ἀφροντισίαν, ἥτις εὐκόλως παραδίδεται εἰς ὄνειροπολήματα καὶ ἐλπίδας, ἐπεριπάτησε κατ' ἀρχὰς φαιδρῶς καὶ ταχέως, τρέχον μάλιστα διὰ νὰ ζεσταθῇ. Ἀλλὰ κενὸς στόμαχος ἀδυνατίζει τοὺς πόδας, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπεριπάτει βραδέως· μόλις ἐσύρετο, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπεσεν ἐξησθενημένον εἰς ἓνα θάμνον μὴ διακρίνον τὸν δρόμον ἕνεκα τῆς χιόνος καὶ τῆς νυκτός. Ἄφινε βαθεῖς στεναγμοὺς διακοπτομένους ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἐπιφωνήσεις· ὦ Θεέ μου· ὦ καλὴ μου μητέρα! αἵτινες ἐκβαίνουνσι πάντοτε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν παιδίων, καὶ παντὸς ἄλλου πάσχοντος· διότι, ἐὰν ὁ Θεὸς ἦναι ὁ οὐράνιος ὑπερασπιστὴς ἡμῶν, ἡ μητέρα εἶναι τὸ ἐπὶ γῆς καταφύγιον μέχρι τῆς τελευταίας ἡμῶν ἀναπνοῆς. Ὁ πτωχὸς λοιπὸν πλάνης ἐκάλει εἰς βοήθειάν του τὴν μητέρα του ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφήσει ἀποφασιστικῶς τὴν πρωΐαν χωρὶς κἄν νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

Ἐνῶ ἀπληπίετο καὶ ἠσθάνετο ἐκ τοῦ ψύχους αἰμωδιάζον τὸ σῶμά του, ἤκουσε ποδοβολητὸν ἵππων ἐπὶ τῆς πετρώδους ὁδοῦ. Τότε ἤρχισε νὰ στενάξῃ περισσότερον, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἐλκύσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν προσοχὴν τῶν δικατῶν μὲ τοὺς στεναγμοὺς του· πραγματικῶς δύο ἵπποι ἐσταμάτησαν πλησίον του, ἐπὶ τοῦ πρώτου ἦτο εἰς εὐγενὴς πλουσιώτατα ἐνδεδυμένος καὶ μὲ πλατὺ ἐπανωφόριον· ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἐκάθητο εἰς ἀκόλουθος ὑπηρέτης ὠπλισμένος. Ὁ εὐγενὴς μόλις διέκριεν εἰς τὸ λυκόφως τῆς ἐσπέρας τὸ πτωχὸν παιδίον ἀποκαμωμένον ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὴν πείναν.

— Τί εἶναι τοῦτο; εἶπεν, ἐγγίζων τὸ παιδίον διὰ τοῦ πτερνιστῆρός του· ποῦθεν ἔρχεσαι, καὶ ποῦ ὑπάγεις;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Λόδουνον καὶ θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Αὐρηλιάν· ἀλλ' οἱ πόδες μου δὲν μὲ ἀκούουσι πλέον, καὶ ἀποθνήσκω τῆς πείνης.

Μοὶ ἀρέσει ἡ φυσιογνωμία σου· εἶπεν ὁ εὐγενὴς· ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπηρέτην. α' Ἐλα Πέτρε, δύο τρεῖς σταλαγματίαι ἀπὸ τὸ κροντήριόν σου θὰ ζωογονήσωσι τὸ πτωχὸν τοῦτο παιδίον· ἔπειτα σήκωσε καὶ βάλε αὐτὸ ἐνώπιόν μου ὡς διαάκιον· ὁ ἵππος μου βαδίζει καλλίτερα τοῦ ἰδικοῦ σου, καὶ περιπατοῦντες, ἀφοῦ ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις του, θὰ ἀκούσωμεν τὴν ἱστορίαν του.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξετέλεσε τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἵπποι ἀνεχώρησαν καλπάζοντες. Ἡ κίνησις καὶ τὸ δυναμωτικόν, τὸ ὁποῖον εἶχε πῖει ἀνεζωπύρησαν μετ' ὀλίγον τὰς φυσικὰς καὶ νοητικὰς δυνάμεις τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον εἰλικρινῶς ἤρχισε νὰ εὐχαριστῇ τὸν σωτῆρά του. Φ. Ι. Κ. (ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ.

«Λοιπὸν, Ἐλευθέριε, ἔλεγε μήτηρ τις εἰς τὸν ἐνεαστῆ υἱόν της, τί κάμνεις αὐτοῦ εἰς τὸ παράθυρον; διατί δὲν μανθάνεις τὸ μάθημά σου, καθὼς κάμνει καὶ ἡ ἀδελφὴ σου Μαρία; Ἐλα ἐδῶ εὐθύς.

— Ἀλλὰ, μητέρα, δὲν κάμνω τίποτε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον καταβιάζον ἐντροπισμένον τὰς χεῖρας.

— Πιάνεις ἀκόμη μυίας, ἀλήθεια; τὰς τρυπᾶς μὲ τὴν καρφίτσαν διὰ νὰ διασκεδάξῃς; . . . Ἐντροπή! Αὐτό, τὸ ὁποῖον κάμνεις εἶναι ἀνόητον καὶ κακὸν πρᾶγμα, μὴ ζητῆς νὰ μὲ συγχίξῃς ἐνοχλῶν τὰ ταλαίπωρα ζῶα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ σὲ βλάψωσιν.»

Ὁ Ἐλευθέριος ἔσκυψε κητησχυμένος τὴν κεφαλὴν, ἔρριψε τὴν καρφίτσαν, τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα του διὰ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ. Ἀλλ' αὐτὴ τοῦ ἔστρεψε τὰ ὦτα, καὶ ὁ κακόμοιρος ὁ μυιοθήρας ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα.

«Ὁ μῆτέρ μου, ἔλεγε διακηπτόμενος ἀπὸ λογμῶν, ὀρνύω, ὅτε δὲν θὰ ἦμαι πλέον κακός· συγχώρησόν με, σὲ παρακαλῶ!»

Καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μαρίας παρεκάλεσεν ὡσαύτως τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία λαβούσα καὶ τὰ δύο τέκνα της ἀπὸ τὰς χεῖρας, εἶπε σφογ-
γίζουσα τὰ δάκρυα τοῦ Ἐλευθερίου.

«Κανὲν πρᾶγμα, παιδιά μου, δὲν χαρακτηρίζει τόσον τὴν διε-
στραμμένην καὶ τὴν σκληρὰν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον τὸ νὰ πι-
στεύῃ τις, ὅτι τὰ ζῶα ἐδημιουργήθησαν ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ τοῦ παντός
διὰ νὰ τὰ βασανίζῃ παίζων καὶ διασκεδάζων. Δύναται τις, καὶ χρεω-
ρεῖ μάλιστα νὰ ὑπερκασιζῆται τὸν ἑαυτὸν του κατὰ τῶν ἐπικινδύ-
νων ζῶων· ἀλλ' ὅταν πρόκηται περὶ ἐνὸς ζώου, τὸ ὁποῖον δὲν δύνα-
ναται νὰ ὑπερκασισθῇ καὶ τὸ κακοκηνώμεν μεταχειρίζομεθα τὴν δι-
ναμίαν μας τυραννικῶς. Τὰ ζῶα δὲν δύνανται νὰ συλλογίζωνται,
ἀλλ' αἰσθάνονται, καθὼς ἡμεῖς, λύπην καὶ χαρὰν. Ἡ μυῖα π. χ.
πνέει, ὅταν τῆς ἀπιοπᾷ τις τὸν πόδα ἢ τὴν πτέρυγάν της, καθὼς
καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τοῦ κόπτουσι τὸν πόδα· ἐπιμένως τὸ νὰ κτυ-
πᾷς μὲ ξύλον ἢ μὲ πέτραν ἢ μὲ ὅτι δήποτε ἐν ζῶων μὴ δυνάμενον
νὰ ὑπερκασισθῇ, λέγω πάλιν, ὅτι εἶναι σκληρόν καὶ ἀνανδρον.

— Δὲν θὰ πειράζω πλέον τὰς μυῖας, εἶπεν ὁ Ἐλευθερίος, σείσω
τὴν κεφαλὴν μὲ ἦθος σκεπτικόν.

— Οὔτε τὰ ἄλλα ζῶα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν σὲ βλάπτουσιν, ἐπρό-
σθεσεν ἡ μήτηρ ἐναγκαλιζομένη αὐτόν.

Ὡ! ὄχι. . . . ποτὲ πλέον! . . . μάλιστα θὰ δώσω καὶ ψυχία
ζαχαρέως εἰς τὰς μυῖας μου!

Ἡ μήτηρ ἀκούσασα τοῦτο ἐγέλασεν, ἀλλ' ἦτο εὐχαριστημένη
διότι ἡ ἀθῶα ἐκείνη ἔκφρασις τοῦ Ἐλευθερίου ἐδείκνυε τὴν ἀγαθό-
τητα τῆς καρδίας του. Τὸ μήθημα δὲ τῆς μητρός του τὸν διώρθω-
σε διὰ παντός ἀπὸ τοιαύτας σκληρότητας.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματιῦ εἰς τὸν
ἐκδότην Μ. Δ. Σακκίόραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ε'.) Καθήκοντα πρὸς τὸν Θεὸν (συνέχεια). —
2. Ἐγὰρ καὶ Ἰσαήλ. —
3. Λιτότης δεῖπνου. —
4. Ὁ Ψιττακὸς μετὰ εἰκονογρα-
φίας. —
5. Τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν. —
6. Ἰακώβος ὁ Ἄμυθτος. —
7. Τὸ παιδικὸν παιγνίδιον.

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

• Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμοὺς μητρός σου· στί-
φνον γὰρ χαρίτων ἐστὶν σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδὸν χρύσειον περὶ σὴ τραχήλῳ. •
Ἠσαΐαιαι Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦρῶφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.	
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.	
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο- μείοις καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.	